

дава най-пълнен просторъ на всичкитѣ способности на човѣшккия духъ и затова развива самостоятелността, особено въ икономическата областъ. Ролята на държавата се свожда отъ него въ възможния минимумъ; главната, токоречи единствената нейна длъжностъ, споредъ Л., е да обезпечава личната, обществената и особено имотната безопасностъ. Всѣка намѣса отъ страна на държавата въ икономическо отношение, въ чиято полза и да става тя, Л. счита прѣстѣпление. А като желае да прѣдпази отъ увлѣчението на самодържавния народъ, Л. стои за двукамарната парламентарна система и ней приписва до голѣма степенъ напръдѣка на Съединенитѣ Държави. Л-вата политическа сатира, приказката *Князь Пале*, която се появила въ 1868 и имала много издания, доста помогнала да се приготви пътятъ за падането на Наполеоновата династия. Ние имаме единъ прѣводъ на тая книга отъ Жѣева (Руссе, 1897).

Въ 1871 Л. билъ избранъ прѣдставителъ на народното събрание, а въ 1875—пожизненъ сенаторъ. Той отстоявалъ свободата на ученето, борилъ се срещу притезанията на църквата и залѣгалъ да се облекчи, по законенъ пътъ, положението на работниците.

Освѣн горѣпоменжитѣ трудове, Л. е обнародвалъ много други, отъ които слѣднитѣ сж по-главнитѣ: *Съвърмненни студии върху Германия и словѣнскитѣ страни* (1854, 12 т.), *Религиозната свобода* (1858), *Литературната собственост въ ХVІІІ векъ* (1859), *Нравствени и политически изучения* (1862), *Държавата и прѣдѣлитѣ ѝ* (1863), *Хронологическа таблица на ди-*

пломитѣ на французската история (1863 — 1876, т. VII и VIII), *Тридесетъ години придаване въ Collège de France*, не издадени курсове, обнародвани посмъртно (1888).

Л. е и прѣвелъ отъ английски на французски Уолтѣра *По сж-допроизводството на римлянетѣ*, Чанинга *Върху робството въ Съединенитѣ Държави* и др., и Франклиновитѣ *Записки и кореспонденция*. Участието му въ французскитѣ еписания, правни и политически, и въ парижскитѣ вѣстници е било значително и е имало голѣмо влияние.

За Л. не е имало мѣсто въ парижската академия; въ 1880 билъ кандидатъ за академията, когато билъ прѣдпочетенъ Максимъ де Канъ.

Лавантъ. Еврейски патриархъ, синъ Ватуиловъ, внукъ на Нахора, Авраамовия братъ, живѣлъ въ Харанъ въ Месопотамия и билъ заможенъ скотовъдецъ. Исаакъ се оженилъ за сестра му Ревека; Иаковъ намѣрилъ приближище при него, главилъ се при него да му пасе овцетѣ, и се оженилъ за двѣтѣ му дѣщери, Лия и Рахиль. Л. поискалъ да спре Иакова, когато си отивалъ, и го погонилъ да го върне, нъ по Божие повелѣние се помирилъ съ него въ мѣстото, което нарекли Галаадъ (*грамада на свидѣтелство*); вѣроятно Иаковъ и Л. въздигнали на това мѣсто нѣщо като паметникъ за споменъ на сговора си. Л. билъ лукавъ и го нѣмалъ за нищо да мами зетя си; той билъ и заразенъ съ идолопоклонство, което е явно отъ обстоятелството, че Рахиль откраднала бащинитѣ си богове, сир. домашнитѣ идоли (*Библ., Бит.*).